

สรุปและเสนอแนะ

5.1 สรุป

การนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณีในประเทศไทย ได้เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว และกลายเป็นปัญหาของสังคมที่เรื้อรังยากแก่การแก้ไข ประเทศไทยมีนโยบายในการควบคุมและแก้ไขปัญหาดังกล่าวทั้งในระดับบุคคลก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง และบุคคลหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครอง ทั้งนี้ โคเคมีอิทธิพลมาจากองค์การสหประชาชาติ และความตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ อันเป็นต้นโหนดนโยบายและกฎหมายที่ตราออกมาบังคับใช้แปรเปลี่ยนไปตามลำดับถึงรายละเอียดที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในบทที่ 2 (ข้อ 2.1) มูลเหตุสำคัญของการนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณีอาจแบ่งได้ 4 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจประกอบด้วย

ก. ความยากจน

ข. ฐานะทางเศรษฐกิจของชายผู้เที่ยวประเวณีและรายได้ของผู้ประกอบ

กิจการ

ค. การเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจจากการเกษตรไปสู่ระบบอุตสาหกรรม

2. ปัจจัยทางสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม ประกอบด้วย

ก. ทักษะที่ผิดในเรื่องค่านิยมทางเพศ

ข. ค่านิยมที่มุ่งแต่และความสะกดหมายทางวัตถุ

ค. สภาพชุมชนที่ขาดความรับผิดชอบต่อกัน

ง. ผลกระทบจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. ปัจจัยด้านการศึกษา

4. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวของเด็ก

ถึงรายละเอียดที่เสนอไว้ในบทที่ 2 (ข้อ 2.2) โดยกระบวนการนำเด็กมาเพื่อการค้า
 ประเวณีจะประกอบด้วย กระบวนการนำเด็กมาโดยสมัครใจและไม่สมัครใจ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำ
 การศึกษาเฉพาะกรณีโดยการสัมภาษณ์จากตัวของเด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อการค้าประเวณี เป็น
 ประชากรตัวอย่าง 220 ราย และจากบุคคลที่นำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณีเป็นประชา
 กรตัวอย่าง 20 ราย ทำให้ได้ข้อมูลตรงเกี่ยวกับสถานที่และวิธีการนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณี
 ตลอดจนเหตุผลเหตุของปัญหาที่เด็กถูกนำมาเพื่อการค้าประเวณี ถึงรายละเอียดที่เสนอไว้ในบทที่ 2
 (ข้อ 2.4) เมื่อพิจารณาจากสถิติของการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีค้าประเวณีในรอบ 10 ปี
 แล้ว พบว่ามีจำนวนน้อยมากคือร้อยละ 10 ถึง 18 เมื่อคิดเทียบกับโสเภณีทั่วประเทศ 1 แสนคน
 (ข้อมูลจำนวนโสเภณีที่เป็นทางการ) หรือร้อยละ 1 ถึง 2 เมื่อคิดเทียบกับโสเภณีทั่วประเทศ
 1 ล้านคน (ข้อมูลจำนวนโสเภณีที่ไม่เป็นทางการ) ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าเกิดจากเหตุสำคัญ
 3 ประการ คือ

ประการที่ 1 เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่อาจพบการกระทำความผิดประเภทนี้ได้ในขณะที่กระทำ
 ผิด เพราะการค้าประเวณีจะกระทำกันในที่เฉพาะหากเจ้าจับกุมโดยมิได้วางแผนล่อจับ เช่น
 ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปลอมตัวเป็นชายผู้เที่ยวแล้วทำท่าหญิงลงในขมขั้ว เงินที่หญิงโสเภณีหรือ
 เจ้าสำนักรับไป เช่นนี้แล้วการจับกุมก็จะขาดพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ความผิด เพื่อให้จับกุมแล้ว
 ดำเนินคดีจนถึงที่สุดได้นั้น มักจะเป็นเพราะผู้ต้องหาให้การรับสารภาพแต่ชั้นจับกุม

ประการที่ 2 เนื่องจากเป็นลักษณะความผิดที่สังคมให้ความรู้สึกว่าไม่ใช่ความผิด
 อันร้ายแรงและไม่ใช่ความผิดที่เอกชนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้เสียหาย ดังนั้น การร้องทุกข์กล่าว
 โทษจึงแทบจะไม่ปรากฏ และเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจต่าง ๆ มี
 จำนวนจำกัด ไม่พอเพียงกับการป้องกันและตรวจจับคดีอาชญากรรม จึงจำเป็นต้องใช้กำลังส่วน
 ใหญ่เพื่อการป้องกันและปราบปรามความผิดต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งสังคมโดย
 เฉพาะประชาชนให้ความสำคัญและคาดหวังจะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติงานคำนึงอย่างเข้มงวด
 มากกว่า แม้แต่ตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจเองก็รู้สึกว่ามีโอกาสอาชญากรรมที่ร้ายแรง

ประการที่ 3 เจ้าหน้าที่ตำรวจบางคนเกี่ยวข้องกับสถานค้าประเวณี เช่น ใ้รับประโยชน์ตอบแทนเป็นพิเศษจากเจ้าสำนักหรือญาติมิตร เป็นเจ้าของสำนักจึงละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ในการกวักขันจับกุมอย่างเคร่งครัด การจับกุมบางครั้งเป็นเพียงเพื่อผลสถิติคดีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นสูงสั่งการมา

ไ้มีความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการแก้ไขและป้องกันการค้าประเวณีมาช้านานนับแต่การจัดประชุมระหว่างประเทศครั้งแรกที่นครเจนีวาเมื่อ ค.ศ. 1877 และไ้มีการประชุมจัดทำความตกลงต่าง ๆ อีกตลอดมาเป็นลำดับจนถึงการจัดทำอนุสัญญาฉบับรวม (Consolidated Convention) ค.ศ. 1949 ซึ่งครอบคลุมและเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ตลอดจนการค้าหญิงและเด็กโดยตรง อนุสัญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งสมัชชาแห่งสหประชาชาติไ้มีมติยอมรับเมื่อ ค.ศ. 1959 ไ้คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะเด็กจักต้องไ้ได้รับความคุ้มครองไ้พ้นจากการถูกทอดทิ้ง การทารุณ การตกเป็นเครื่องหากิน และเด็กจะต้องไ้ได้รับการปฏิบัติโดยไมแบ่งแยก และเพื่อไ้หลักปฏิบัติในประเทศต่าง ๆ ไ้ดียิ่งขึ้น จึงไ้มีการจัดทำอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กของสหประชาชาติขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1989 โดยเฉพาะมาตรา 34 ซึ่งกำหนดสาระสำคัญว่ารัฐภาคีจะไ้ให้การพิทักษ์คุ้มครองเด็กจากการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศ และการถูกทำร้ายร่างกายทางเพศโดยจะต้องป้องกันการล่อลวงหรือบังคับไ้เด็กกระทำการทางเพศที่ผิดกฎหมาย การใช้เด็กอย่างเอารัดเอาเปรียบเพื่อไ้ค้าประเวณีหรือกระทำการทางเพศอื่น ๆ ที่ผิดกฎหมาย ซึ่งผู้วิจัยไ้เสนอรายละเอียดไว้ในบทที่ 3 (ข้อ 3.1 - 3.2)

สำหรับกฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการควบคุมและแก้ไขการนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณีในปัจจุบันไ้แก่

1) พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471

พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471 นั้น ไ้ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะปราบปรามการค้าหญิงและเด็กหญิง ซึ่งมีผู้นำเข้ามาหรือพาออกไปจากประเทศไทย ทั้งนี้โดยมีสาระสำคัญบัญญัติไว้ในมาตรา 4 คือ "ผู้ใดนำหรือไ้ผู้อื่นนำหญิงหรือเด็กหญิง เข้ามาในประเทศสยามเพื่อการค้ารับจ้าง ให้เขานำเมถุนกรรมกัศ พาทหรือไ้ผู้อื่นพา

หญิงหรือเด็กหญิงออกไปจากประเทศสยาม เพื่อการรับจ้างให้เขาทำเมณฑกรวมก็ตี รับหรือ
จำหน่ายหญิงหรือเด็กหญิงโดยมิชอบด้วยกฎหมาย โดยที่ตนรู้ว่ามีผู้นำเขามาในประเทศสยาม
เพื่อการตั้งความนับถือ ทานว่ามีความผิดของระวางโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี หรือปรับไม่เกิน
พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับทั้งสองสถาน

ถึงแม้กรรมทั้งหลายซึ่งประกอบกันเป็นความผิดนั้น โทษกระทำไว้ในประเทศต่างกัน
ก็ตาม ผู้กระทำผิดนั้นก็ต้องถูกฟ้องร้องและลงโทษได้"

มีข้อสังเกตว่ากฎหมายฉบับนี้ มุ่งถึงการค้าหญิงหรือเด็กหญิงเป็นสำคัญ มิใช่บัญญัติ
ครอบคลุมถึง "ชายหรือเด็กชาย" ด้วย และปัจจุบันก็ยังคงใช้อยู่ไม่โดยยกเลิกหรือมีการแก้ไข
แต่อย่างใด เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีสาระสำคัญเพียงประการเดียวคือ ความผิดและโทษผู้นำ
หญิงหรือเด็กหญิงเข้ามาในประเทศไทยหรือส่งออกไปต่างประเทศ เพื่อการค้าประเวณีเท่านั้น
หาได้เจาะจงบัญญัติขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีไม่ และประเทศไทยก็มีพระราชบัญญัติ
ปราบการค้าประเวณีอยู่แล้ว ดังนั้น จึงน่าที่จะยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและ
เด็กหญิง พ.ศ. 2471 นี้ แล้วนำข้อความสำคัญในมาตรา 4 ดังกล่าวไปบัญญัติรวมไว้ใน
พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีเสีย เป็นการรวบรวมกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีที่
เกี่ยวข้องกันโดยตรงให้เป็นหมวดหมู่อยู่บนกฎหมายเดียวกัน และน่าที่จะมีการแก้ไขบทกฎหมายนี้
ให้ครอบคลุมไปถึง "ชายหรือเด็กชาย" ด้วย

2) พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศเป็นกฎหมาย
เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2503 โดยมีหมายเหตุแสดงเหตุผลของการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้
ตอนท้ายว่า "เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยการป้องกัน
สัญจรโรคเป็นกฎหมายที่ประกาศใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2451 มีบทบัญญัติไม่รัดกุมและไม่มีบท
บัญญัติที่จะควบคุมมิให้มีการค้าประเวณีที่เป็นไปในลักษณะเปิดเผยและน่าอับอาย หรือกระทำให้
เป็นที่เคียดแค้นรำคาญแก่สาธารณชน กับทั้งไม่มีบทบัญญัติปราบการค้าประเวณีที่กระทำโดยบุคคล
ที่เป็นชาย ซึ่งเป็นที่นรังเกียจ จึงเป็นการสมควรที่จะยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการป้องกันสัญจร
โรคเสีย และมีกฎหมายว่าด้วยปราบการค้าประเวณีขึ้นใหม่ เพื่อควบคุมมิให้มีการกระทำอันไม่
สมควร"

พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 นี้ เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายแล้ว อาจกล่าวได้ว่าเป็นกฎหมายที่มีลักษณะปกป้องศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของประเทศชาติและประชาชนชาวไทยโดยเฉพาะสตรีไทย ทำให้เกิดภาพพจน์ที่งดงามในสายตาของชาวโลกว่าประเทศไทยไม่มีโสเภณีหรือมีเพียงเล็กน้อย เป็นประเทศที่พัฒนาการสูงทางด้านนิติศาสตร์และวัฒนธรรม และเป็นกฎหมายที่มีลักษณะปรามการกระทำผิด เป็นพลังในการยับยั้งมิให้ปริมาณโสเภณีเพิ่มมากขึ้น ทำให้ผู้ที่คิดจะค้าประเวณีเป็นโสเภณีรวมทั้งผู้ที่ เป็นโสเภณีอยู่แล้ว จำต้องใคร่ครวญอย่างหนัก เนื่องจากเป็นความผิดตามกฎหมายและต้องรับโทษทางอาญา อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในแง่ที่เกี่ยวกับการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณีแล้ว จะเห็นได้ว่ากฎหมายฉบับนี้ยังมีข้อบกพร่องอยู่หลายประการ จากลักษณะเด่นในส่วนที่เกี่ยวกับโสเภณีเด็กไป กล่าวคือ พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณีนี้เป็นบทบัญญัติกฎหมายที่มุ่งไว้ใช้บังคับกับกรณีทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้เพราะบทกฎหมายในมาตรา 5, 6, 7, 8, 9 และ 10 จึงที่กล่าวมาข้างต้น จะสังเกตเห็นว่าใช้คำว่า "ผู้ใด..." ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าคงหมายรวมถึงเด็กหญิงด้วย ทั้งนี้หากเด็กหญิงกระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีแล้ว ก็ย่อมมีความผิดและรับโทษตามบทบัญญัติมาตรา 6 และเช่นเดียวกันหากผู้ใดจัดหาเด็กหญิงที่กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ ก็มีความผิดและต้องรับโทษตามมาตรา 8 ด้วย

พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 บัญญัติถึงความผิดและลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจการค้าประเวณีทุกฝ่าย ได้แก่ ตัวผู้ค้าประเวณี (มาตรา 5, 6) ผู้จัดหา ผู้ทำการค้าประเวณีมาให้อื่น (มาตรา 8) เจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี (มาตรา 9) รวมทั้งเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานบริการที่ยอมให้ผู้อื่นมากระทำการค้าประเวณีเป็นปกติธุระในสถานที่ของตน (มาตรา 10) ซึ่งหากพิจารณาเพียงเท่านั้นอาจเป็นไปได้ว่ากฎหมายพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้บัญญัติครอบคลุมครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยมีความคิดเห็นประการแรกว่าพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณีนั้นยังไม่สมควรที่จะต้องยกเลิกไปเสียทีเดียว แม้ในทางปฏิบัติปัจจุบันการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติฉบับนี้อาจจะยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรจะเป็น แต่ก็ยังเป็นกฎหมายที่ยังสามารถนำมาเป็นมาตรการควบคุมมิให้การค้าหญิงและเด็กหญิง ตลอดจนการค้าประเวณีได้ในระดับหนึ่งประการที่สอง พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี โดยหลักการและเหตุผลแล้วมีขึ้นเพื่อใช้เป็นมาตรการควบคุมมิให้การค้าประเวณี และหากพิจารณาโดยถ่วงดุลแล้วจะพบว่า ยังมีข้อบกพร่องอยู่หลายประการ เช่น การบัญญัติศัพท์ของคำว่าสถานการค้าประเวณี หมายถึงสถานที่ที่

การค้าประเวณี โดยผู้เป็นเจ้าของท้องจัดหาหญิงไว้เพื่อให้มีการค้าประเวณีเป็นปกติชู้ระ ซึ่ง เป็นเรื่องที่ยากในการนำสืบว่าท้องทำสักกี่ครั้งจึงจะถือว่าเป็นปกติชู้ระ และการเอาโทษแก่ผู้จัด หาผู้ทำการค้าประเวณีให้ผู้อื่น หรือเอาโทษแก่เจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานบริการ ที่ยอมให้ผู้อื่นมากระทำการค้าประเวณี ก็ยังมีบัญญัติถึงองค์ประกอบความผิดไม่รัดกุมกว้างขวาง เพียงพอ และที่สำคัญคือ ยังไม่มีลักษณะที่จะคุ้มครองสวัสดิภาพ รวมทั้งการแสวงหาประโยชน์ ทางเพศจากเด็กหญิงที่เพียงพอ โดยเฉพาะในเรื่องการนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณี ส่วนใน กรณีที่เอาโทษเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานบริการที่ยอมให้ผู้อื่นมากระทำการค้า ประเวณีตามมาตรา 10 นั้น ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะท้องที่องค์ประกอบที่ควรกระทำเป็น "ปกติชู้ระ" ออกเสีย จะช่วยการบังคับแก้ไขปัญหาโสเภณีได้ควยในทางหนึ่ง เพราะสถานบริการมีเจ้าของ หรือผู้ดูแลที่ยอมให้ผู้อื่นมากระทำการค้าประเวณีนั้นโดยกระทำเป็นครั้งคราวได้

3) ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ตั้งแต่มาตรา 282-286 ลงโทษผู้เป็น ชู้ระจัดหา ลอหรือชักพาเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี หรือหญิงอายุไม่เกิน 18 ปี ไปเพื่อการ อนาจาร เพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ลงโทษผู้ที่ได้รับตัวเด็กหญิงหรือที่ถูกสอดส่องชักพามา (มาตรา 282) ถ้าการสอดส่องชักพาทำโดยใช้กำลังประทุษร้าย เช่น คุกคาม คว้า คว้า โข่มขู่หนักขึ้น (มาตรา 283, 284) และมาตรา 286 ลงโทษผู้ที่ดำรงชีพอยู่ด้วยการขายโคของหญิงซึ่งค้า ประเวณี (เมงคา)

จากที่กล่าวมาอย่างละเอียดในบทที่ 3 จะพบว่าในส่วนของประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 282 ถึง 286 นั้น สามารถใช้กับความผิดในกระบวนการค้าประเวณีได้เช่น เดียวกับพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แต่มีข้อแตกต่างกันอยู่หลายประการ คือ ประมวลกฎหมายอาญามีบัญญัติคุ้มครองเด็กหญิงที่อายุต่ำกว่า 15 ปีไว้ชัดเจน และโทษของ กฎหมายอาญานั้นหนักกว่าพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ในกรณีความ ผิดเดียวกัน อย่างไรก็ตามการพิสูจน์ถึงความผิดตามประมวลกฎหมายอาญานั้น กระทำได้ยากกว่า พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี เช่น การพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงความผิดตามมาตรา 286 ในกรณีที่จำเลยให้การปฏิเสธ โจทก์ต้องนำสืบให้โจทก์จำเลยไม่ปรากฏอาชีพหรือทางเกิดรายได้

หรือไม่ปรากฏว่ามีผู้เลี้ยงกู่ให้คงชีวิตอยู่ หากไม่นำสืบข้อความนี้เลย ข้อเท็จจริงก็จะเข้าตาม มาตรา 286 วรรคสองไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 178/2528 ตัดสินว่ารับส่วนแบ่งจากหญิงครั้งละ 40 บาทใน 100 บาท และมีอาชีพขายน้ำปลาและน้ำในตลาดเทศบาลมีรายได้เดือนละ 5-6 พันบาท ไม่ ปรากฏว่ารายได้นี้ไม่เพียงพอค่า房租 ไม่ผิดมาตรา 286 (จำเลยไม่ผิด)

5.2 เสนอแนะ

มาตรการในการควบคุมและแก้ไขการนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณี สมควร เพิ่มเงินหรือแก้ไขปรับปรุงดังต่อไปนี้

1. มาตรการทางค่านกฎหมาย

1) ควรเพิ่มเงินกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยว

ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ตั้งแต่มาตรา 282 ถึง 286 ลงโทษ ผู้เป็นขอร้จกหา ลอ หรือชักพาเด็กหญิงไปเพื่อการอนาจาร เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ลงโทษผู้รับตัวเด็กหรือหญิงที่ถูกลอลวางชักพามา และลงโทษผู้ที่ค้างรังหรืออยู่จากรายไค้ของ หญิงซึ่งค้าประเวณี ในพระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 บัญญัติห้ามไม่ให้ นำ หญิงและเด็กหญิงเข้ามาค้าประเวณีภายในประเทศ และห้ามไม่ให้หญิงและเด็กหญิงออกไปค้า ประเวณี พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 บัญญัติลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจการ ค้าประเวณีทุกฝ่าย ไค้แก่ ตัวผู้ค้าประเวณี ผู้จัดหา ผู้ทำการค้าประเวณีมาให้ผู้อื่น เจ้าของ กิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานค้าประเวณี หรือสถานบริการที่ยอมให้มีการค้าประเวณี

จะเห็นไค้ความหนักนญติกฎหมายเกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองหญิงหรือ เด็กผู้ค้าประเวณีในประเทศไทยทั้งหมดค้กล่าวมาข้างต้นนั้น ไค้พยายามบัญญัติให้ครบชมคลุม ลงโทษผู้ที่มีส่วนสนับสนุนให้เกิคกิจการค้าประเวณีทุกกรณี แต่สิ่งหนึ่งที่ถูกลมองข้ามและมีไค้บัญญัติ ไว้คือ การลงโทษชายผู้เที่ยว บัญหาในชั้นนี้จึงมีว่า ควรที่จะเพิ่ม เงินกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยว หรือไม่ในเรื่องนี้ ผู้วิจัยไค้พยายามค้นหาเหตุผลที่ว่าเหตุไค้จึงไม่มีการกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ แต่ก็

ไม่พบว่ามีกรณีขมขื่นกันไว้ที่ใด อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความเห็นว่าความคิดเห็นโดยทั่วไปในเรื่องนี้อาจแบ่งได้เป็น 2 ความเห็นดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าสมควรที่จะเพิ่มเติมกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยว แค้นทั้งนี้จำกัดเฉพาะลงโทษชายผู้เที่ยวโสเภณีเด็ก เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็กที่จะไม่ใหญ่อกค้ำข่มเหงทางเพศตามหลักปรัชญาสากลและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กดังที่โลกกล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 ทั้งนี้เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณีแล้ว จะเห็นได้ว่าหญิงที่ค้าประเวณีมักจะถูกจับกุมโดยที่ฝ่ายชายไม่ใคร่มารับผิดชอบด้วยแต่ประการใด ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายชายเองก็มีส่วนก่อให้เกิดปัญหาโสเภณีขึ้น ชายผู้เที่ยวคือ (demand) หญิงโสเภณีคือ (supply) พ่อเอา แม่เอา เจ้าสำนักคือผู้จัดการ agent ปัญหาโสเภณีจึงเป็นเรื่องที่กลุ่มคนทั้งสามนี้ต้องรับผิดชอบร่วมกัน ในส่วนของชายผู้เที่ยวควรจะได้รับการทำหัตถิ์เตียนจากสังคมอย่างรุนแรงในทุกรูปแบบ การแก้ไขและป้องกันเด็กหญิงจากการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่บัญญัติกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยวโสเภณีเด็กหญิง เหตุผลที่สนับสนุนอีกประการหนึ่งก็คือ การบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมลงโทษชายผู้เที่ยวโสเภณีเด็กนั้นก็ไม่ใช่หลักการใหม่แต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะในเรื่องการคุ้มครองเด็กหญิงจากการถูกข่มเหงทางเพศนั้น ก็บัญญัติไว้แล้วในประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ แต่เพื่อเน้นให้ถึงวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดในทางที่จะปกป้องเด็กหญิงจากการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศ ไม่ว่าจะเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม จึงจำเป็นที่จะต้องบัญญัติเพิ่มเติมกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยวโสเภณีเด็กแยกต่างหากนอกเหนือจากที่มีอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งการที่บัญญัติเพิ่มเติมโทษชายผู้เที่ยวในกรณีเช่นนี้ย่อมเป็นการโฆษณาตราบการทางกฎหมายที่เฉพาะเจาะจงที่สุด เพื่อลดจำนวนโสเภณีเด็กและลดความต้องการของชายผู้เที่ยวที่ข้องการเกี่ยวกับโสเภณีเด็กให้น้อยลง ดังที่คณะหญิงกนิษฐา วิเชียรเจริญ ได้กรุณาให้สัมภาษณ์และแสดงความคิดเห็นสนับสนุนข้อเสนอนี้¹ และจากการสัมภาษณ์นักโทษเด็กชายจำนวน 10 คน มีทัศนคติด้านวิทยุทัศนบุรี² ที่ต้องโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราพบว่า 80% ของผู้กระทำผิด เห็นว่าโสเภณีจะมีอยู่หรือไม่ก็ไม่เกี่ยวกับการกระทำผิดแม้จะไต่เต๋ยวโสเภณีถอน

¹ โปรกตุรายละเอียดยในบทที่ 4

² โปรกตุรายละเอียดยในบทที่ 2

แล้วก็ยังคงกระทำผิดได้ แสดงว่าหากมีการลงโทษชายผู้เดียวตามที่เสนอแล้วก็ไม่คุ้มผลกระทบ
 คอการหันไปกระทำผิดฐานข่มขืนดังที่ศาลตัดสิน โดยเฉพาะข้อเสนอนี้เป็นเพียงการ เสนอให้ลง
 โทษชายผู้เดียวโส ภูมิภาคเท่านั้น มิได้เสนอให้ครอบคลุมไปถึงลงโทษชายผู้เดียวโส ภูมิภาคใหญ่
 ควย ข้อศาลตัดสินที่ว่าชายผู้เดียวจะหันไปกระทำผิดฐานข่มขืนจึงไม่น่ารับฟัง เพราะไม่มีเหตุแผล
 เลยที่ชายผู้เดียวจะหันไปกระทำผิดฐานข่มขืนซึ่งมีโทษรุนแรงมากกว่า ในขณะที่โส ภูมิภาค
 ผู้ใหญ่ก็มีให้เดี่ยวไคอยู่

เมื่อบัญญัติเพิ่มเติมกฎหมายของโทษผู้เดียวแล้ว ในขณะเดียวกันอาจก่อให้เกิด
 เกิดปัญหาขึ้นว่าโส ภูมิภาคนั้น จะถือว่าเป็นผู้มีส่วนร่วมก่อให้เกิดการกระทำผิดของชาย
 ผู้เดียวหรือไม่ในเรื่องนี้ เพื่อขจัดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรที่จะบัญญัติ
 กฎหมายให้ชัดเจนที่เดี่ยว โดยให้ถือว่าโส ภูมิภาคนั้นไม่มีส่วนร่วมในการกระทำผิดค้วย

2) ควรปรับปรุงกฎหมายลงโทษเด็กหญิงผู้ค้าประเวณี

ในพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้บัญญัติลงโทษ
 หญิงผู้ค้าประเวณีไว้ในมาตรา 5 และมาตรา 6 ซึ่งมีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ โดยหลักการ
 แล้วผู้วิจัยเห็นว่าลงโทษผู้ค้าประเวณีไม่ควรลงโทษโดยการจำคุกหรือปรับอย่างที่ทำอยู่ใน
 ปัจจุบันนี้ แต่การ เปลี่ยนโทษจำคุกและปรับเป็นการรักษาเยียวยา ปรับปรุงทัศนคติ ให้การ
 สงเคราะห์และฝึกอบรมอาชีพมากกว่า¹ เพราะผู้ค้าประเวณีไม่ได้เป็นอาชญากร แต่ถูกบีบบัง
 ควยปัจจัยบางอย่าง เช่น ความยากจน ขาดการศึกษา ทำให้ต้องมาค้าประเวณี และในบาง
 กรณีก็มีไคทำการค้าประเวณีด้วยความสมัครใจของตน เช่น ถูกบังคับลอลวง และถึงแม้ว่าจะมี
 ประเภทสมัครใจค้าประเวณีเพราะรักสนุก อยากรอง หรือไคเงินมากอยู่บ้าง ก็เกิดจากคานีเม
 ที่ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นนโยบายการลงโทษผู้ค้าประเวณีควรจะเป็นไปในลักษณะที่แก้ไขเยียว
 ยาในสถานันที่เหมาะสมมากกว่าที่จะนำไปจำคุกหรือปรับแล้วปล่อยตัวไป การจำคุกทำให้ผู้ค
 ประเวณีซึ่งไม่มีพื้นฐานเป็นอาชญากรมากอน เรียนรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชญากรมอื่น ๆ
 ทำให้จิตใจก้าวร้าวแรงขึ้น และปฏิเสธการฝึกอาชีพหรือการสงเคราะห์ของรัฐ ส่วนการปรับแล้ว
 ปล่อยตัวไปก็ไม่ได้เป็นการแก้ปัญห เพราะเป็นการสร้างปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ผู้ค้าประเวณี

¹ ไชยยศ เหมะรัชตะ, "ข้อสังเกตบางประการในกฎหมาย เกี่ยวกับเด็กในปัจจุบัณ,"
 คู่มือกฎหมายเกี่ยวกับเด็ก สมาคมสวัสดิการเด็กในประเทศไทย มีนาคม 2530.

และบุคลากรประจำที่จะต้องย้อนกลับไปยังกรมอาชีพเดิม

3) ควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเค็ทหนึ่งมาเพื่อการค้า
ประเพณีให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

โดยที่พระราชบัญญัติปรามการค้าประเพณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศใช้ มังคัมมานานแล้ว เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์สภาพบ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป บทบัญญัติที่มีอยู่ใน บางเรื่องบางประการยังไม่เหมาะสม ควรที่จะได้รับการแก้ไขปรับปรุง

1. ในเรื่องบทบัญญัตินิยามคำว่า "สถานการค้าประเพณี" ซึ่งตาม พระราชบัญญัติปรามการค้าประเพณี พ.ศ. 2503 ที่บัญญัติไว้ว่า "สถานการค้าประเพณี" หมายความว่าสถานใด ๆ ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้าประเพณี โดยจัดให้มีผู้ทำการค้า ประเพณีเพื่อการนั้นด้วย" จะเห็นความหมายที่คับแคบมาก เพราะ ปัจจุบันสถานที่จะจัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้าประเพณี มิได้มีเฉพาะสถานที่ที่จัดให้มีผู้ทำการค้า ประเพณีด้วยเท่านั้น แต่ยังมีสถานอื่น ๆ และจัดไว้สำหรับใช้ในการศึกษาค้นคว้าหรือเป็นสื่อจัดหา บุคคลมาเพื่อกระทำการค้าประเพณีด้วย ดังนั้น บทนิยามคำว่า สถานการค้าประเพณีจึงควรที่จะ กำหนดขอบเขตให้กว้างขวางกว่าที่เป็นอยู่ โดยไม่ควรคำนึงว่าสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคล อื่นกระทำการค้าประเพณีนั้น จะจัดให้มีผู้กระทำการค้าประเพณี ณ ที่นั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม และ ควรให้หมายรวมถึงสถานที่ที่จัดไว้สำหรับในการศึกษาค้นคว้าหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเพณีด้วย เช่น สวนอาหาร โรงน้ำชา สถานอาบอบนวด ร้านตัดผม รวมถึงการโฆษณาหาเพื่อนเที่ยว

2. บทบัญญัติมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติปรามการค้าประเพณี พ.ศ. 2503 ยังขาดความรัดกุมพอสมควร เพราะในสภาพปัจจุบันการศึกษาค้นคว้าทางสื่อสารมวลชน เป็นไปโดยสะดวกและรวดเร็วมาก การค้าประเพณีได้ถูกถือว่าเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งที่จะต้องมีการ แข่งขัน โฆษณาชวนเชื่อ จึงมีการนำเอาสื่อมวลชนมาเป็นเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อ ชักชวน โดยวิธีการต่าง ๆ นานา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เที่ยวใหม่มาศึกษาค้นคว้าในเชิงการค้าประเพณี ฉะนั้น เมื่อที่เคราะห์ถึงประเด็นดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงน่าจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยบัญญัติให้ครอบคลุมถึงกรณีโฆษณาชักชวนหรือแนะนำ ตัวโดยทางสื่อมวลชนไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ในลักษณะที่เห็นได้ว่ากระทำไปเพื่อเป็นการ เรียกร้อง การศึกษาค้นคว้าในทางการค้าประเพณีด้วย

3. บทบัญญัติมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 บัญญัติว่า "ผู้ใดจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติชู้ระ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" จะเห็นได้ว่าความหมายของบทบัญญัตินี้ถึงกล่าวถึงชู้ระที่ผิดกฎหมาย เพราะบางครั้งอาจก่อให้เกิดปัญหาหลักเลียงโดยอาศัยของโทษของกฎหมายอ้างว่ามีใช่เป็นการกระทำโดยปกติชู้ระ ดังนั้น เพื่อจกปัญหาที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าว การที่จะบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้หมายความรวมถึงการกระทำเพื่อผลประโยชน์ใด ๆ โดยจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่น ทั้งนี้ ไม่น่าเชื่อว่าผู้จัดการนั้นจะกระทำเป็นประจำหรือไม่ก็คงถือว่าเป็นความผิด และหากเป็นการกระทำโดยปกติชู้ระแล้ว สมควรต้องระวางโทษให้หนัก และยิ่งหากเป็นการจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนแล้ว ก็สมควรต้องระวางโทษให้หนักยิ่งขึ้น และโดยหลักการดังกล่าวนี้สมควรจะนำไปใช้กับผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมายด้วย กล่าวคือ หากผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมาย จัดหรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค้าประเวณีในสถานบริการของตน ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยปกติชู้ระหรือไม่ ก็คงถือว่าเป็นความผิด และหากทำเป็นประจำแล้วก็ต้องรับโทษหนักขึ้น เช่นเดียวกับหากเป็นการจัดหรือยินยอมให้เด็กหรือเยาวชนกระทำการค้าประเวณีในสถานบริการของตนยิ่งต้องระวางโทษหนักขึ้น รวมทั้งสมควรจะมีการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมลงโทษผู้ที่หน่วงเหนี่ยว กักขัง หรือควบคุมบุคคลใด ๆ ไว้ในสถานที่ใด ๆ เพื่อการค้าประเวณีด้วย และให้หมายความรวมถึงผู้ที่จัดหรือยินยอมให้บุคคลอื่นหน่วงเหนี่ยว กักขัง หรือควบคุมบุคคลอื่น ๆ ไว้เช่นกัน และสำหรับผู้ซึ่งตามมาตรา 8 นี้ เป็นบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กผู้กระทำการค้าประเวณีด้วยแล้ว ก็ควรบัญญัติเพิ่มเติมให้ชักชวนเพื่อเอาโทษกับบิดามารดาซึ่งนำบุตรของตนมาทำการค้าประเวณี โดยต้องได้รับโทษหนักมากยิ่งขึ้นด้วย

4. เมื่อพิจารณามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 11 แล้ว จะเห็นว่ายังคงสมควรที่จะได้มีการปรับปรุงโดยนำเอาหลักการคุ้มครองสิทธิในประมวลกฎหมายอาญามาประยุกต์ใช้แทน โดยให้ศาลหรือผู้พิพากษาเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาว่าสมควรจะส่งตัวไปรับการรักษาหรือไปรับการสงเคราะห์หรือไม่ ทั้งนี้ เมื่อใดที่พิจารณาถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของเด็กหญิงโสเภณีแล้ว หากศาลเห็นว่ายังไม่สมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้ถูกจับไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ภายในระยะ

เวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ หรือจะให้ศาลกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติก็ได้ เช่น ให้ไปรับการรักษาโรคตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด หรือให้ฝึกอาชีพหรือทำงานเป็นกิจจลัษณะ หรือให้ละเว้นการเข้าไปในสถานที่ใด การคบหาสมาคมหรือการประพฤติอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดซ้ำอีก เป็นต้น สำหรับการรักษาโรคหรืออบรมฝึกอาชีพนั้นก็ควรจัดตั้งหน่วยงานพิเศษที่มีลักษณะคล้ายคลึงสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นผู้ดำเนินการตามคำสั่งศาล เพื่อเยียวยาหรือฟื้นฟูผู้กระทำความผิดต่อไป

4) ไม่ควรมีการจดทะเบียนหญิงค้าประเวณี

ผู้วิจัยเห็นว่า ไม่ควรอนุญาตให้มีการจดทะเบียนการค้าประเวณี ไม่ว่าจะเป็นการจดทะเบียนตัวหญิงค้าประเวณี หรือจดทะเบียนสำนักค้าประเวณี เพราะการจดทะเบียนก็จะเท่ากับว่ารัฐยอมรับการค้าประเวณีเป็นอาชีพ ซึ่งในขณะนั้นแม้จะผิดกฎหมายก็ยังกระทำกันอย่างโจ่งแจ้ง เป็นล่ำเป็นสันอยู่แล้ว และการจดทะเบียนก็มีไว้เป็นการช่วยเหลือหญิงให้พ้นจากการขูดรีดเอารัดเอาเปรียบจากกลไกของธุรกิจแต่อย่างใด เพราะการขูดรีดไม่ว่าจะเป็นการกระทำของผู้คุม (แมงคทา) หรือผู้เกี่ยวข้องนั้นก็ยังมีบทลงโทษอยู่แล้ว นอกจากนี้การจดทะเบียนยังจะเป็นการประจานหญิงโส รมณ์และผลักดันให้หญิงผานพ้นขบวนการชั้นตอนของการเอารัดเอาเปรียบ และต้องเข้าไปสู่สังกัดของสำนักต่าง ๆ โดยอิสระมากยิ่งขึ้น

5) ควรมีมาตรการกวดขันในการบังคับใช้กฎหมาย

ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือประการหนึ่งที่จะมองข้ามหรือหลงลืมเสียไม่ได้ก็คือ เรื่องการบังคับใช้กฎหมาย เพราะแม้จะมีบทบัญญัติกฎหมายที่เป็นการคุ้มครองสิทธิเด็กหญิงจากการนำมาเพื่อการค้าประเวณีอย่างเปรียบพรมจากเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนแล้ว ปัญหาการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าก็จะมีอยู่

จะเห็นได้จากพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ.

2471 พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 282-286 ที่ลงโทษผู้ล่อลวง ชักพา หรืออุกคกรหญิงไปค้าประเวณี ลงโทษผู้ที่ดำรงชีพอยู่ด้วยการค้าประเวณีของหญิง คำสั่งของกระทรวงมหาดไทย และประกาศคณะปฏิวัติให้ปราบปรามลงโทษนักล่อลวงหญิง กฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้

แม้จะไม่มีการบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ก็มีลักษณะสอดคล้องเป็นแนวเดียวกัน และสามารถ
 ใช้เป็นมาตรการควบคุมปัญหาการค้าหญิงและเด็ก ตลอดจนการค้าประเวณีได้ในระดับหนึ่ง แต่
 ความสำเร็จในช่วงระยะเวลาของการเกิดสงครามเวียดนาม และประเทศไทยถูกใช้เป็นที่ตั้งฐานทัพ
 อเมริกัน และเป็นสถานพัก頓ของทหารอเมริกันในระหว่างพักรบ ในช่วงที่มีการ เปิดสถาน
 เริงรมย์และสถานบริการต่าง ๆ มากมาย ในปี พ.ศ. 2509 รัฐบาลประกาศใช้พระราชบัญญัติ
 สถานบริการ พ.ศ. 2509 โดยให้เหตุผลว่า "เพื่อควบคุมสถานบริการบางประเภทซึ่งจำเป็น
 การไปในทางกระพริบเพื่อสนองความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี และจัดให้มีการแสดงเพื่อ
 ความบันเทิงไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่าง ประพฤติชั่วเสื่อมทรามลง" ผลใน
 ทางกฎหมายของการประกาศพระราชบัญญัติสถานบริการก็คือ รัฐบาลรับสถานะทางกฎหมายของ
 โรงน้ำชา สถานเต้นรำ สถานอาบอบนวด ฯลฯ และรับรองสถานะของหญิงหรือเด็กหญิง
 "พาร์ทเนอร์" หรือหญิงบำเรอและหญิงบริการ ที่จัดหาไว้ในสถานบริการและสถานเริงรมย์
 ต่าง ๆ ที่เปิดกิจการมากจนจะมีการประกาศใช้กฎหมาย อีกหนึ่งยังเป็นการส่งเสริมให้มีการ
 เปิดกิจการ เหล่านี้ขึ้นมาอีกมากมาย ทั้ง ๆ ที่ก็เป็นที่น่าทรมานอยู่โดยทั่วไปแล้วว่า สถาน
 บริการ เหล่านี้เป็นกิจการบังหน้าการค้าประเวณี เพราะฉะนั้นการประกาศใช้พระราชบัญญัติ
 สถานบริการก็เท่ากับเป็นการ เปิดโอกาสให้มีการค้าประเวณีในสถานบริการนั้นได้ เพราะก็เป็น
 ที่เห็นกันอยู่ชัดเจนแล้วว่า การที่หญิงจะออกไปให้บริการต่าง ๆ อย่างใกล้ชิดแก่ชายในที่
 รโหฐานเช่นนั้น โอกาสที่จะเกิดการค้าประเวณีย่อมมีได้ ถึงแม้ว่ากฎหมายจะลงโทษเจ้าของ
 และผู้จัดการสถานบริการที่อนุญาตให้มีการค้าประเวณีในสถานที่ของตน (มาตรา 10 พระราช-
 บัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503) แต่ในทางปฏิบัติรัฐก็ไม่สามารถที่จะเข้าไปตรวจ
 แลสถานบริการต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึง เพราะฉะนั้น หลังจากที่มีการประกาศใช้พระราช-
 บัญญัติสถานบริการแล้ว ธุรกิจการค้าประเวณีก็ยังขยายตัวในลักษณะที่เปิดเผยมากขึ้น ในขณะที่
 เกี่ยวกับพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีก็ยังบังคับใช้อยู่ ดังนั้น พระราชบัญญัติสถานบริการ
 จึงเห็นได้ว่ามีความมีลักษณะที่ขัดแย้งและเป็นอุปสรรคต่อการปราบการค้าประเวณี นอกจากสถาน
 บริการแล้วรัฐก็ยังอนุญาตให้มีการ เปิดโรงแรมมานูรีซึ่งเป็นแหล่งใหญ่ของการค้าประเวณี
 ด้วย กรณีเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่ารัฐยังไม่มีความแนบเนียน กฎหมายที่ออกมาจึงมีลักษณะขัดแย้ง
 และเป็นอุปสรรคต่อกันและกันในการบังคับใช้มากกว่าที่จะสนับสนุนส่งเสริมซึ่งกันและกัน ดังนั้น
 ข้าราชการเมืองต้นตอกรณีแก้ไขปัญหานำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี ผู้วิจัยมีความ
 เห็นว่ารัฐควรจะต้องมีนโยบายที่แนบเนียนต่อปัญหาการค้าประเวณี โดยรัฐจะต้องกำหนดนโยบาย

ให้ชัดเจนว่าจะควบคุม ชะงัก หรือส่งเสริมการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี ทั้งนี้เนื่องจากนโยบายจะเป็นปัจจัยชี้ขาดที่จะทำให้การแก้ไขปัญหาเกิดผลอย่างจริงจัง และนโยบายจะเป็นตัวกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่จะใช้บังคับ

เมื่อรัฐบาลมีนโยบายที่จะควบคุมและกำจัดการค้าประเวณีแล้ว กฎหมายของรัฐก็จะต้องมุ่งไปสู่ เป้าหมายเดียวกัน คือการชงักการค้าประเวณีและการชงักการเป็นโสเภณี รัฐจะคงไม่ออกกฎหมายที่ขัดแย้งกับหลักการ เจตนารมณ์ที่โครงการจะปราบปรามการค้าประเวณีอีก ทั้งไม่ควรอนุญาตให้มีการ เปิดสถานบริการ เพิ่มขึ้นจากที่มีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานที่มีหญิงบำเรอหรือหญิงบริการ เพราะจะเป็นแหล่งที่ทำให้เกิดการค้าประเวณีได้ และควรที่จะกำหนดเป้าหมายที่จะลดจำนวนสถานบริการที่มีอยู่ลง

2. มาตรการ เสริมทางสังคม

1) ควรมีมาตรการ เผยแพร่ผลของการดำเนินคดีศาลไต่พิจารณาลงโทษ

ชายผู้เที่ยว

คงที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในมาตรการทางกฎหมายว่าควร เพิ่มเติมกฎหมายลงโทษชายผู้เที่ยวด้วยหลักการและเหตุผลที่โลกกล่าวไว้แล้ว และเพื่อให้มาตรการทางกฎหมายดังกล่าวนี้ มีผลในทางป้องกันปราบปรามผู้กระทำความผิดและผู้ที่จะกระทำความผิดอย่างสัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริง จึงสมควรมีมาตรการ เสริมทางสังคมที่สอดคล้องกัน โดยควรมีมาตรการ เผยแพร่ผลของการดำเนินคดีศาลไต่พิจารณาลงโทษชายผู้เที่ยวทางสื่อมวลชนต่าง ๆ แต่ทั้งนี้จะต้องปรากฏว่าคดีศาลไต่พิจารณาลงโทษชายผู้เที่ยวนั้น เป็นคดีที่ถึงที่สุดแล้ว เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ คงเช่นปัจจุบันที่มีการ เผยแพร่ผลของการดำเนินคดีศาลไต่พิจารณาลงโทษจำเลยในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เป็นต้น มาตรการ เสริมนี้จะได้ผลในทางป้องกันปราบปรามผู้กระทำความผิด มิให้กระทำความผิดซ้ำ และทำให้ชายผู้เที่ยวหลีกเลี่ยงที่จะรวมประเวณีกับหญิงผู้ค้าประเวณีที่เป็นเด็ก เพราะจะเป็นการ เสี่ยงต่อการ เสี่ยงชื่อเสียงทั้งส่วนตัวและครอบครัวอย่างมาก อันจะมีผลในเชิงลดอุปสงค์ (demand) ของการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณีได้อย่างแท้จริง

2) ควรมีมาตรการลดผลกระทบของปัญหาการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี¹

(1) ด้านเศรษฐกิจ

ก. มาตรการระยะสั้น

1) รัฐควรจัดการฝึกอบรมทักษะและอาชีพที่เหมาะสมแก่กลุ่มเด็กหญิงเป้าหมาย โดยเน้นการฝึกอบรมทักษะและอาชีพที่เหมาะสมกับพื้นที่และความต้องการของตลาดแรงงาน และนโยบายการส่งเสริมอาชีพของรัฐ ทั้งนี้ การฝึกอบรมดังกล่าวต้องมุ่งพัฒนาและส่งเสริมให้เป็นแรงงานที่มีฝีมือด้วย เพราะหญิงจะโตค่าแรงสูงเพียงพอแก่การดำรงชีพ

2) ให้ความช่วยเหลือภายหลังจากเด็กหญิงจบการฝึกอบรมอาชีพแล้ว โดยช่วยจัดหางานให้ หรือให้ทุน หรือให้กู้ยืมเงินทุนเพื่อไปประกอบอาชีพ รวมถึงส่งเสริมให้มีการจ้างงาน เช่น จัดให้มีการนัดพบแรงงานระหว่างนายจ้างและลูกจ้างในแต่ละพื้นที่

3) ส่งเสริมให้ราษฎรในแต่ละชุมชนได้รวมตัวกันเป็นกลุ่มทางเศรษฐกิจในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ชุมชนได้ให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ข. มาตรการระยะยาว

1) รัฐควรกำหนดนโยบายอย่างจริงจังในการเร่งรัดผลักดันความเจริญทางเศรษฐกิจทุกประเภทให้กระจายตัวออกสู่ชนบท โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีแรงงาน ย้ายถิ่นสูง เพื่อให้ประชาชนในชนบทมีรายได้เพียงพอแก่การดำรงชีพ

2) รัฐควรจัดสาธารณูปโภคและบริการขั้นพื้นฐานทางสังคมให้ราษฎรยากจนในชนบทอย่างทั่วถึง

3) รัฐควรส่งเสริมให้มีการลงทุนขนาดย่อมในระดับหมู่บ้าน เพื่อให้เกิดการสร้างงานในชนบท และเศรษฐกิจของชุมชนเกิดการหมุนเวียน

4) ขยายโครงการฝึกอาชีพสตรีให้กว้างขวางและทั่วถึงมากขึ้น โดยเฉพาะในจังหวัดที่เป็นพื้นที่เป้าหมาย โดยเน้นการจัดฝึกอบรมวิชาชีพให้สอดคล้อง

¹ เอกสารจากศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก, เอกสารแจกจ่าย

กับความต้องการของตลาดแรงงานโดยส่วนรวม รวมทั้งให้บริการจัดหางานและให้กู้ยืมเงินทุน
 ประกมอาชีพ

(2) ค่านสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม

- 1) เสริมสร้างให้คนในสังคมมีทัศนคติและค่านิยมที่ถูกคองสอดคล้องกับศีลธรรมและจริยธรรม โดยเฉพาะปรับเปลี่ยนค่านิยมของชายผู้เที่ยวบางกลุ่ม และค่านิยมในการส่งเสริมให้บุตรหลานค้าประเวณี เพื่อแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว
- 2) เผยแพร่และเสริมสร้างทัศนคติให้ประชาชนเห็นคุณค่าและความต้องการคุ้มครองสิทธิของเด็ก หลีกเลี่ยงการกักขัง ทรมาณ เหวี่ยงเอาเปรียบ และล่อลวง เพื่อนำเด็กหญิงมาเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี
- 3) ในพื้นที่ที่พบว่ามีการข่มขืนแม่ขายลูกจำนวนมาก ควรจัดให้มีการเผยแพร่ความรู้แก่พ่อแม่ถึงขบวนการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี การบังคับขู่เข็ญและขูดรีดทารุณ โครร้ายแรงทางเพศ รวมทั้งผลเสียต่อบุตรหลานในค่านสุภาพจิตใจ และการดำเนินชีวิตในอนาคตด้วย โดยเฉพาะรูปแบบและกลอุบายที่พ่อแม่อาจเข้าใจผิดว่าบุตรหลานจะไ้ทำงานทำในร้านอาหาร เลี้ยงเด็กตามบ้าน เรียนเสริมสวย ฯลฯ ซึ่งความจริงแล้วจะต้องถูกนำไปค้าประเวณีในที่สุด
- 4) จัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบรับเรื่องราวร้องทุกข์เพราะตำรวจมีกำลังพลไม่เพียงพอ เพื่อให้ความช่วยเหลือให้คำปรึกษาหรือประสานงานแก่บิดามารดาของเด็กหญิงที่ถูกชักจูงหรือล่อลวงให้ส่งบุตรหลานไปทำงานในเมืองใหญ่ แล้วทราบภายหลังว่าเป็นการนำเด็กหญิงไปเพื่อค้าประเวณี รวมทั้งช่วยเหลือเด็กหญิงที่ถูกนำมาค้าประเวณีที่ต้องการหลบเลี่ยงจากการถูกข่มขืนหรือปฏิบัติเช่นนั้นด้วย โดยอาจให้บริการทางโทรศัพท์เพื่อติดต่อได้โดยง่าย
- 5) เรงรักและสนับสนุนให้มีการกระจายบริการค่านสาธารณสุข รวมถึงการให้บริการแนะนำและรักษาค่านสุภาพจิตใจ โดยไม่คิดมูลค่าแก่เด็กหญิงทั้งในเมืองและชนบทอย่างทั่วถึง
- 6) เผยแพร่ให้ประชาชนตระหนักถึงภัยอันตรายของโรคเอดส์ซึ่งเกิดจากการไปเที่ยวหญิงโสเภณี และตัวโสเภณีเองซึ่งจะต้องเสี่ยงต่อการเป็นโรคร้ายแรงนี้แล้วต้องเสียชีวิตในเวลาอันสั้นเพราะยังไม่มียารักษาให้หายได้

7) สื่อมวลชนทุกประเภทจะต้องไม่เผยแพร่ข่าวสาร การโฆษณา
 โศก ใดๆ ที่จะส่งเสริมค่านิยมของคนในชนบทให้ฟุ้งเฟ้อ และมุ่งความสะดวกสบายทางวัตถุจนเกิน
 ฐานะตัวเอง รวมถึงต้องงดเว้นการเผยแพร่ สิ่งพิมพ์ รูปภาพ หรือสื่อใด ๆ ที่จะส่งเสริมช่วย
 ให้เกิดความนิยมหรือปรารถนาทางเพศในตัวหญิงที่เป็นเด็กสาวจากภูเขาดังที่กล่าวมาแล้ว

8) รัฐและภาคเอกชนต้องบรรจุในวัตถุประสงค์ร่วมกันอย่างแจ
 ชัด เพื่อจัดให้มีมาตรการทุก ๆ ด้านในการส่งเสริมการท่องเที่ยวว่าจะต้องละเว้นการเผยแพร่
 ชักจูง เชิญชวนต่อการท่องเที่ยว เพื่อรับบริการจากเด็กหญิงผู้ค้าประเวณี

9) เสริมสร้างให้กลุ่มคนหรือผู้นำหมู่บ้านในชนบทให้มีความรับ
 ติชมชอบต่อกัน โดยเฉพาะการห้ามปรามมิให้บ้านใดบ้านหนึ่งขายลูกสาว เพราะต้องการ เงินและ
 เสริมสร้างค่านิยมว่าการขายลูกสาวของพ่อแม่ และการเดินทางไปค้าประเวณีในเมืองของ
 เด็กหญิงจะถูกรังเกียจจากชุมชนนั้น ๆ

(3) ด้านการศึกษา

1) ควรส่งเสริมและขยายการให้การศึกษาภาคบังคับแก่เด็กใน
 ชนบทอย่างทั่วถึง โดยคำนึงถึงความสัมฤทธิ์ผลด้วย เช่น ให้อาจารย์เห็นความสำคัญที่บุตร
 หลานจะได้มีการศึกษา การไปเรียนหนังสือในโรงเรียนมีความสะดวกพอสมควร และไม่ทำให้
 ครอบครัวต้องรับภาระทางเศรษฐกิจหรือขาดแรงงานจนรับภาระไม่ได้

2) ให้การฝึกอบรมด้านอาชีพที่เหมาะสมแก่กลุ่มเด็กหญิงเป้าหมาย
 โดยเน้นวิชาชีพที่เหมาะสมกับพื้นที่และความต้องการของตลาด รวมไปถึงการจัดหางานและส่งเสริม
 ให้ประกอบอาชีพหลังจากผ่านการอบรมด้วย

3) รณรงค์ให้ความรู้แก่เด็กหญิงและพ่อแม่ของเด็กหญิง ให้เข้าใจ
 ถึงรูปแบบการล่อลวง ภัยอันตรายจากการถูกล่อลวง โรคภัยทางเพศ และผลร้ายที่จะได้รับใน
 อนาคต ตลอดจนโทษทางกฎหมายต่อการประกอบอาชีพค้าประเวณี

4) สร้างทัศนคติต่อเด็กหญิงในระหว่างศึกษา หรืออบรมฝึกอาชีพ
 ว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่สังคมรังเกียจ ติงตำหนิและจรรยาบรรณ รวมไปถึงให้เด็กหญิง
 มีค่านิยมว่าตนเองก็สามารถทำงานต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือครอบครัวได้เช่นเดียวกับผู้ชาย มี
 ความอดทน ซื่อสัตย์ และไม่ฟุ้งเฟ้อเกินฐานะ

(4) ด้านส่วนตัวของเด็กหญิง

สิ่งที่ได้กล่าวในบทที่ 2 ถึงปัญหาส่วนตัวของเด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อการค้าประเวณีว่า อาจเกิดจากการขาดความอบอุ่นในครอบครัว ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว การละเลยในการอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวและระดับสติปัญญาต่ำ เป็นต้น มาตรการที่จะช่วยลดปัญหาด้านนี้ก็คือ มาตรการต่าง ๆ ที่ได้เสนอมานี้เพื่อใช้ในการลดมูลเหตุของปัญหาด้านเศรษฐกิจ สังคม ค่านิยม วัฒนธรรม และการศึกษานั้นเอง เพราะมาตรการต่าง ๆ นั้นเป็นการมองในเชิงมหภาค (MACRO) ส่วนการมองด้านตัวของเด็กหญิงเป็นการมองในเชิงจุลภาค (MICRO) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การแก้ปัญหาค้าประเวณีของเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณี โดยพิจารณาถึงมาตรการ เสริมทางสังคมที่หากสามารถแก้ไขได้ในเชิงมหภาคได้แล้ว ปัญหาในเชิงจุลภาค ก็ย่อมได้รับการแก้ไขไปด้วยเช่นกัน

3) ควรมีมาตรการช่วยเหลือและแก้ไขฟื้นฟูเด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อการค้าประเวณี

สิ่งที่ได้เสนอมติมาตรการ เสริมทางสังคมด้านต่าง ๆ มาแล้ว ผู้วิจัยมีความเห็นว่ามาตรการที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การช่วยเหลือและแก้ไขฟื้นฟูเด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งอาจกล่าวโดยย่อได้ดังนี้

1) จัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพและสถานสงเคราะห์เด็กหญิงที่ค้าประเวณีหรือเลิกค้าประเวณีอย่างทั่วถึง โดยให้การฝึกอาชีพที่เหมาะสมต่อสภาพสังคม และความต้องการของตลาดแรงงานทั้งในท้องถิ่นที่เป็นบ้านเดิมของเด็กหญิงและในเมืองที่เด็กหญิงค้าประเวณีอยู่ โดยเน้นอาชีพที่สามารถทำได้ด้วยตัวเองมากกว่าการเป็นลูกจ้าง ทั้งนี้รวมถึงการส่งเสริมให้ภาคเอกชนหรือมูลนิธิต่าง ๆ จัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพและสถานสงเคราะห์เด็กหญิงเช่นนี้ด้วย

2) ให้โอกาสและส่งเสริมให้เด็กหญิงที่ค้าประเวณีได้เข้าไปรับการฝึกอาชีพในศูนย์ฝึกอาชีพและสถานสงเคราะห์เด็กหญิงที่มีอยู่ หรือจัดตั้งขึ้นพิเศษ โดยต้องมีวิธีการในระดับที่สามารถจูงใจและเปิดโอกาสแก่เด็กหญิงที่ค้าประเวณีให้เข้ารับการฝึกอาชีพได้โดยไม่มีอุปสรรคต่อความเป็นอยู่ปกติ ทั้งนี้ เพื่อให้มีโอกาสและส่งเสริมอาชีพใหม่แก่เด็กหญิงซึ่งจะเป็นผลให้เลิกการค้าประเวณีในที่สุดได้

3) จัดตั้งบ้านพักชั่วคราวหรือบ้านพักฉุกเฉินให้มากยิ่งขึ้น สำหรับเด็กหญิงที่ประสบปัญหาถูกล่วงมาเพื่อการค้าประเวณีแล้วหลบหนี กลับใจ หรือตัดสินใจเลิกอาชีพค้าประเวณี เพื่อจะได้เป็นสถานพักอาศัยก่อนกลับภูมิลำเนาเดิม หรือพักอาศัยระหว่างฝึกอาชีพหรือระหว่างหางานใหม่ด้วย ทั้งนี้ รวมถึงการจัดปัจจัยจำเป็นต่อการกินอยู่และการให้บริการด้านสุขภาพอนามัย การให้คำแนะนำฟื้นฟูสุขภาพจิตและการอบรมเสริมสร้างทัศนคติที่ดีในการดำเนินชีวิตในอนาคตด้วย โดยรัฐจะต้องรับภาระจัดตั้งบ้านพักชั่วคราว หรือบ้านพักฉุกเฉินนี้ให้มีจำนวนเพียงพอ และสนับสนุนให้ภาคเอกชนและมูลนิธิต่าง ๆ จัดตั้งหรือให้ความช่วยเหลือด้วย

สรุปในการแก้ไขควบคุมการนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณี โดยการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายนั้นเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ ดังนั้นการที่จะแก้ไขปัญหานี้การนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณีให้โดยสิ้นเชิง ต้องคำนึงถึงมาตรการทางสังคมอันเป็นต้นเหตุควบคู่กันไปด้วย ปัญหาการแก้ดังกล่าวมาแล้วจึงจะสัมฤทธิ์ผล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย